

Rolnummers 2247 en 2299
Arrest nr. 180/2002 van 11 december 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen, gesteld door het Arbeidshof te Bergen en het Arbeidshof te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, R. Henneuse, A. Alen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

a. Bij arrest van 24 september 2001 in zake C. Demoustier tegen de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 27 september 2001, heeft het Arbeidshof te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen (*Belgisch Staatsblad* van 1 augustus 1991) in overeenstemming met de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet vervatte beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, in zoverre het bepaalt dat de personen wier arbeidsverhouding in een overheidsdienst wordt beëindigd ten gevolge van een eenzijdige handeling van de overheid, aan het stelsel inzake tewerkstelling en werkloosheid zijn onderworpen wanneer zij ' binnen dertig dagen na het beëindigen van hun arbeidsverhouding [...] bij de subregionale tewerkstellingsdienst als werkzoekende ingeschreven zijn ' ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2247 van de rol van het Hof.

b. Bij arrest van 4 december 2001 in zake B. Delhaye tegen de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en het Algemeen Christelijk Vakverbond, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 11 december 2001, heeft het Arbeidshof te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Bevat artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen, in die zin geïnterpreteerd dat het de afgezette ambtenaar verplicht zich binnen de fatale termijn van 30 dagen te rekenen vanaf de beëindiging van de arbeidsverhouding bij het regionale werkloosheidsbureau als werkzoekende in te schrijven, een met de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet strijdige discriminatie tussen, enerzijds, de in artikel 7 van die wet bedoelde ambtenaren en, anderzijds, de werknemers van de privé-sector alsmede de werknemers die krachtens een arbeidsovereenkomst in de overheidssector zijn tewerkgesteld, hoewel de werknemers die tot die laatste categorie behoren, niet op straffe van verval ertoe gehouden zijn hun aanvraag om werkloosheidsuitkeringen binnen een fatale termijn van 30 dagen in te dienen ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2299 van de rol van het Hof.

II. *De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen*

Zaak nr. 2247

C. Demoustier was sinds 1 april 1981 als vast benoemd statutair ambtenaar bij het gemeentebestuur van La Louvière meetkundige-schatter van onroerende goederen. Op 2 juli 1992 werd hij ingevolge een tuchtmaatregel van ambtswege ontslagen. Op 23 juli 1992 diende hij een aanvraag tot het verkrijgen van werkloosheidsuitkeringen in. Hij schreef zich echter op 13 augustus 1992 als werkzoekende in.

Op 15 oktober 1992 besliste de directeur van het werkloosheidsbureau te La Louvière hem niet tot het voordeel van de werkloosheidsuitkeringen toe te laten, meer bepaald omdat de onderwerping aan de sector werkloosheid ingevolge artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 ondergeschikt is aan de voorwaarde dat de werknemer zich binnen dertig dagen na de beëindiging van de arbeidsverhouding als werkzoekende heeft ingeschreven. C. Demoustier heeft zich op 13 augustus 1992 als werkzoekende ingeschreven, hoewel hij op 2 juli 1992 ambtshalve werd ontslagen. De werkloze die zich niet als werkzoekende heeft ingeschreven, kan evenwel werkloosheidsuitkeringen ontvangen indien hij een reden van overmacht aanvoert, aan welke voorwaarde de in het geding zijnde aanvrager volgens de administratie te La Louvière niet voldoet.

Hij betwistte de beslissing van de directeur van het werkloosheidsbureau voor de Arbeidsrechtbank te Bergen, afdeling La Louvière, die het beroep ongegrond verklaarde. De afgewezen eiser tekende beroep aan tegen het vonnis voor het Arbeidshof te Bergen, dat de hierboven vermelde vraag aan het Arbitragehof stelt.

Zaak nr. 2299

B. Delhayé was sinds 1 december 1973 postambtenaar. Op 23 december 1998 zet de directie hem af. Ondanks het ongunstige advies dat de commissie van beroep op 23 februari 1999 heeft uitgebracht in verband met de handhaving van de sanctie, wordt die sanctie bij een beslissing van 16 maart 1999 gehandhaafd. Op 5 mei 1999 schrijft de ambtenaar tegen wie de sanctie is uitgesproken, zich in bij zijn uitbetalingsinstelling teneinde met ingang van 1 april 1999 uitkeringen te genieten en hij dient op 6 mei 1999 een aanvraag tot inschrijving in bij de Gemeenschappelijke en Gewestelijke Dienst voor Beroepsopleiding en Tewerkstelling (Forem).

Op 6 juli 1999 weigert de directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (R.V.A.) zijn toelating om reden dat op de datum van de aanvraag niet is voldaan aan de voorwaarden van de wachtperiode en het ingevolge de wet van 20 juli 1991 met het oog op de bekrachtiging van de statutaire tewerkstelling vereist is dat de betrokkene bij de Forem als werkzoekende is ingeschreven binnen een termijn van dertig dagen na het beëindigen van de tewerkstelling.

De Arbeidsrechtbank te Luik verwerpt de door de ambtenaar ingestelde vordering, om reden dat de jaarlijkse vakantie niet als een reden van overmacht kan worden erkend. Het Arbeidshof te Luik, die de zaak in hoger beroep behandelt, stelt de hierboven vermelde vraag aan het Hof na een lange discussie waarin het meer bepaald naar het arrest van het Arbitragehof van 7 juli 1998 verwijst.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

a) In de zaak nr. 2247

Bij beschikking van 27 september 2001, heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 6 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 15 november 2001.

Memories zijn ingediend door :

- de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7, bij op 20 december 2001 ter post aangetekende brief;

- C. Demoustier, wonende te 6030 Marchienne-Docherie, rue de Finlande 66/1/3, bij op 21 december 2001 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 21 december 2001 ter post aangetekende brief.

b) *In de zaak nr. 2299*

Bij beschikking van 11 december 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 21 januari 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 5 februari 2002.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening heeft een memorie ingediend bij op 23 februari 2002 ter post aangetekende brief.

c) *In de twee zaken*

Bij beschikking van 19 december 2001 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Van de in de respectieve zaken ingediende memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 17 april 2002 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, in de zaak nr. 2247, bij op 13 mei 2002 ter post aangetekende brief;

- C. Demoustier, in de zaak nr. 2247, bij op 16 mei 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 28 februari en 27 juni 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 27 september 2002 en 27 maart 2003.

Bij beschikking van 25 september 2002 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 16 oktober 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 27 september 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 16 oktober 2002 :

- zijn verschenen :

. Mr. F. Laheyne, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. A. De Hennault, Mr. J.-L. Demoisy en Mr. P. Delvaux, advocaten bij de balie te Charleroi, voor C. Demoustier, in de zaak nr. 2247;

. Mr. G. Piette *loco* Mr. B. Haenecour en Mr. O. Haenecour, advocaten bij de balie te Bergen, en Mr. V. Damanet *loco* Mr. R. Joly, advocaten bij de balie te Namen, voor de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening;

. Mr. L. Pochet *loco* Mr. N. Van Laer en Mr. D. Gérard, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en A. Alen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De R.V.A. houdt staande dat de werknemers en de ambtenaren in overheidsdienst zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden. Immers, de werkloosheidsreglementering berust op een verzekeringsbeginsel. Voor de werknemer uit de privé-sector worden gedurende de volledige periode van zijn tewerkstelling socialezekerheidsbijdragen voor de sector werkloosheid op zijn loon ingehouden. Het is normaal dat die werknemer, indien hij voldoende lang is tewerkgesteld, naderhand werkloosheidsuitkeringen kan genieten indien hij zijn baan verliest. De werknemer uit de overheidssector daarentegen betaalt geen socialezekerheidsbijdragen voor de sector werkloosheid. Niettemin heeft de wet van 20 juli 1991 voorzien in de uitbetaling van werkloosheidsuitkeringen in geval van verlies van betrekking. Voor die werknemer worden de bijdragen echter pas gestort op het tijdstip waarop de arbeidsverhouding wordt verbroken door de tewerkstellende overheid, dit is het tijdstip waarop het werkloosheidsrisico zich effectief voordoet. In dat geval stort de overheid enkel de bijdragen die voor de werknemer noodzakelijk zijn om het voordeel van die uitkeringen te genieten. Bovendien stort de overheid niet alleen de door de werkgever verschuldigde bijdragen maar ook de door de werknemer verschuldigde bijdragen. Het is dus normaal dat de wetgever de mogelijkheid voor de laatstgenoemde om het voordeel van de werkloosheidsverzekering te genieten van bepaalde voorwaarden afhankelijk heeft gemaakt.

In de veronderstelling dat de situaties vergelijkbaar zijn, berust het verschil in behandeling op een objectieve en redelijke verantwoording. Immers, de werknemers uit de overheidssector bevinden zich in heel wat opzichten in een gunstigere situatie dan de werknemers uit de privé-sector (vastheid van betrekking, geen socialezekerheidsinhoudingen). Dat verantwoordt dus de striktere voorwaarden voor het verkrijgen van de werkloosheidsuitkeringen.

A.2. De Ministerraad is in de eerste plaats van oordeel dat de vraag zou moeten worden verworpen, in zoverre daarin het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over een eventuele discriminatie, die weliswaar in een wettelijke norm vervat ligt, maar in relatie met een bijzondere regeling die bij een ministerieel besluit, dat van 26 november 1991, werd ingevoerd. Indien zou worden geoordeeld dat er sprake is van discriminatie, zou dat erop neerkomen te

overwegen dat zodra de uitvoerende macht een beslissing zou hebben genomen, de wetgevende macht zich daarnaar zou dienen te gedragen bij het nemen van een latere beslissing. Aldus zou het beginsel van de scheiding der machten worden geschonden.

Na die voorafgaande beschouwing dient eraan te worden herinnerd dat het socialezekerheidsstelsel steunt op het verzekeringsstelsel. In de memorie van de Ministerraad, waarin vervolgens soortgelijke overwegingen als die van de R.V.A. worden uiteengezet, wordt aldus besloten dat artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Ook al bestond de doelstelling van de wetgever erin de strijd aan te binden tegen de armoede, het feit blijft echter dat het stelsel van de ambtenaren in overheidsdienst niet diende te worden afgestemd op dat van de werknemers in de privé-sector. Een dergelijke gelijkschakeling zou in geen geval kunnen worden verantwoord, aangezien de ambtenaren in overheidsdienst niet vergelijkbaar zijn met werknemers in de privé-sector, want zij passen geenszins in het kader van het verzekeringsbeginsel.

Tot slot zou de betwiste maatregel rekening dienen te houden met de budgettaire doelstellingen die verband houden met de hoedanigheid van de overheid als werkgever. In zoverre voor de geschorste ambtenaar in overheidsdienst, in tegenstelling met de werknemer in de privé-sector, alle bijdragen ten laste worden genomen door de overheid, is het normaal dat de wetgever heeft geëist dat hij zich als werkzoekende inschrijft binnen dertig dagen na het verbreken van zijn arbeidsovereenkomst. De verplichting is niet alleen evenredig maar ook redelijk rekening houdend met de noodzaak voor de overheid om bedragen die zij aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid zal dienen te betalen, te kunnen inschrijven in het begrotingsjaar tijdens hetwelk de arbeidsverhouding werd stopgezet.

A.3. C. Demoustier is van oordeel dat er een onloochenbare discriminatie bestaat tussen de ambtenaren van de overheidssector, die zich binnen dertig dagen na het einde van de arbeidsverhouding als werkzoekende moeten inschrijven teneinde het recht op uitkeringen te genieten, en de werknemers, die daarentegen uitkeringen genieten op de datum waarop zij worden aangevraagd, zonder zich als werkzoekende te moeten inschrijven of als werkzoekende te moeten zijn ingeschreven binnen dertig dagen na het verbreken van de arbeidsovereenkomst.

Die discriminatie is niet redelijk verantwoord inzonderheid rekening houdende met de doelstelling die wordt nagestreefd door de wetgever die de strijd wou aanbinden tegen de armoede van de ambtenaren wier arbeidsverhouding naar aanleiding van een eenzijdige beslissing van de overheid wordt verbroken. Het verschil in behandeling is evenmin ter zake dienend in het licht van de beoogde doelstelling, die niet alleen niet is bereikt, maar zelfs wordt gedwarsboomd. Ten slotte doorstaat de maatregel de evenredigheidsafweging niet.

A.4.1. In zijn memorie van antwoord betwist de R.V.A. de door C. Demoustier aangevoerde feitelijke en rechtsmotieven. In werkelijkheid is de inschrijving als werkzoekende in geen enkel opzicht afhankelijk van elementen die zich buiten de wil van de werknemer afspelen. Immers, hij moet niet in het bezit van enig document zijn om zich als werkzoekende in te schrijven. Te dezen kan de ambtshalve afgezette ambtenaar niet beweren dat hij zich in de onmogelijkheid bevond zich als werkzoekende in te schrijven, des te meer daar hij op 3 juli 1992 een aanvraag om uitkeringen had ingediend.

A.4.2. In zijn memorie van antwoord weerlegt C. Demoustier eerst de stelling van de Ministerraad dat de discriminatie niet zou schuilen in artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 doch in het ministerieel besluit van 26 november 1991. Artikel 9 van de voormelde wet ligt wel degelijk aan de oorsprong van de discriminatie en de aan het Hof gestelde vraag is ontvankelijk.

Ten gronde dient ervan te worden uitgegaan dat de twee categorieën van werknemers vergelijkbaar zijn, net zoals overigens de betwiste situaties, gelet inzonderheid op de enkele doelstelling die de wetgever beoogt, namelijk de strijd tegen de armoede. Vervolgens berust het onderscheid op geen enkel objectief of redelijk criterium, want er bestaat geen logisch verband tussen het onderscheid «overheid-privé» en de door de wetgever nagestreefde doelstelling. De maatregel is niet ter zake dienend in het licht van het beoogde doel des te meer daar men niet kan aanvaarden dat het ontstaan van het recht op werkloosheidsuitkeringen afhankelijk kan worden gemaakt van gebeurtenissen waarvan de concrete verwezenlijking niet - en in ieder geval niet uitsluitend - van de wil of van het gedrag van de ambtenaar afhangt. Aldus is de maatregel onevenredig in zoverre hij het recht op de werkloosheidsuitkeringen doet afhangen van diverse toevalligheden waarop de ambtenaar geen vat heeft.

- B -

B.1. De Arbeidshoven van Bergen en Luik ondervragen het Hof over de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen, in zoverre die bepaling een verschil in behandeling in het leven roept tussen, enerzijds, de in artikel 7 van die wet bedoelde ambtenaren en, anderzijds, de werknemers van de privé-sector en de werknemers die met een arbeidsovereenkomst in de overheidssector zijn tewerkgesteld, doordat de eerste categorie van personen zich verplicht binnen een termijn van dertig dagen na het beëindigen van de arbeidsverhouding als werkzoekende dient in te schrijven, terwijl de tweede categorie van werknemers daartoe niet is verplicht.

B.2.1. Artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen luidt :

« Onverminderd de rechten waarop zij zich eventueel kunnen beroepen krachtens een gunstiger regeling van sociale zekerheid, worden de bij artikel 7 bedoelde personen, zodra hun arbeidsverhouding is beëindigd, voor de duur van hun prestaties tijdens de bij artikel 10, § 1, 1°, bedoelde periode, zonder onderbreking onderworpen aan de bepalingen van de voormelde wet van 27 juni 1969, met betrekking tot de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid, tot de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, met inbegrip van de sector uitkeringen en aan de bepalingen betreffende de moederschapsverzekering indien zij overeenkomstig de ter zake geldende regels :

a) binnen dertig dagen na het beëindigen van hun arbeidsverhouding :

- de hoedanigheid verkregen hebben van werknemer onderworpen aan voornoemde wet, van mijnwerker of van zeeman ter koopvaardij;

- of bij de subregionale tewerkstellingsdienst als werkzoekende ingeschreven zijn,

b) of het bewijs leveren dat zij gedurende dezelfde termijn ongeschikt zijn tot het verrichten van arbeid in de zin van de reglementering inzake verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, of in een periode van moederschapsverlof overeenkomstig titel IVbis van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. »

B.2.2. Artikel 7 van de voormelde wet van 20 juli 1991 bepaalt :

« Dit hoofdstuk is van toepassing op elke persoon :

- wiens arbeidsverhouding in een overheidsdienst of in elke andere publiekrechtelijke instelling een einde neemt omdat zij eenzijdig wordt verbroken door de overheid of omdat de benoemingsakte wordt vernietigd, ingetrokken, opgeheven of niet hernieuwd,

- en die uit hoofde van die arbeidsverhouding niet onderworpen is aan de bepalingen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, die betrekking hebben op de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid en op de sector uitkeringen van de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit. »

B.2.3. Artikel 11 van de voormelde wet van 20 juli 1991 bepaalt :

« In de loop van de laatste werkdag overhandigt de werkgever aan de betrokkene, of zendt hij hem [bij ter] post aangetekende brief : alle door de sociale-zekerheidswetgeving vereiste bescheiden, een attest van ontslag en een bericht over de krachtens de bepalingen van artikel 9, *a)* en *b)*, te vervullen formaliteiten.

De werkgever bezorgt bovendien aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid of aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en lokale besturen de gegevens die vereist zijn voor de berekening van de bijdragen. »

B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.4. Het in de prejudiciële vragen vermelde artikel 9 maakt deel uit van hoofdstuk II van titel I van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen, dat de toepassing betreft van de verzekering tegen werkloosheid, de ziekteverzekering (sector uitkeringen) en de

moederschapsverzekering op sommige personeelsleden van de overheidssector en op wie daarmee wordt gelijkgesteld.

Met de bepalingen van dat hoofdstuk beoogde de wetgever de voormelde onderdelen van de socialezekerheidsregeling toepasselijk te maken « op statutaire personeelsleden van een overheidsdienst wier arbeidsverhouding eenzijdig wordt verbroken door de overheid of vernietigd wegens een onregelmatige aanstellingsprocedure ». Immers :

« Die afgedankten zijn op basis van hun statutair dienstverband niet ingeschakeld geweest in de algemene sociale-zekerheidsregeling, zodat ze met het verbreken van hun arbeidsverhouding niet alleen hun beroepsinkomen maar ook elk mogelijk vervangingsinkomen verliezen. Vooral wanneer aldus ook gezinsleden van het afgedankte personeelslid worden getroffen blijken de gevolgen van de maatregel meestal overdreven zwaar, zelfs al gaat het om de bestraffing van een door de betrokkene begane fout. » (*Parl. St.*, Senaat, 1990-1991, nr. 1374-1, p. 8)

« Hun enige uitweg blijft dan, een beroep te doen op steun van het OCMW. Een dergelijke toestand is in een moderne welvaartsstaat onaanvaardbaar. [...] De enige doelstelling [...] is een totaal onaanvaardbare toestand van armoede, in hoofde van de betrokkenen, te verhelpen. » (*Parl. St.*, Kamer, 1990-1991, nr. 1695/6, p. 5)

B.5. Tussen de in artikel 7 van de wet van 20 juli 1991 bedoelde personen wier statutaire tewerkstelling wordt beëindigd en de overige werknemers bestaat, wat betreft de in het geding zijnde regeling van bescherming tegen de gevolgen van werkloosheid, een objectief verschil.

Het ten voordele van de in artikel 7 bedoelde personen ingevoerde stelsel is een bij wet bepaald eenzijdig stelsel dat allereerst de gevolgen dient te milderen van de beëindiging van de arbeidsverhouding in de overheidssector door de tewerkstellende overheidsdienst of elke andere publiekrechtelijke instelling, dat vervolgens van de beoogde categorie van ambtenaren geen of, met toepassing van artikel 10, § 1, tweede en derde lid, een relatief beperkte financiële bijdrage vereist, maar daarentegen hetzij geheel, hetzij gedeeltelijk financiële verplichtingen oplegt aan de dienst of instelling die de arbeidsverhouding beëindigt, en dat ten slotte het recht op de voordelen bepaald door de wet van 27 juni 1969 onmiddellijk doet ontstaan door het enkele feit van de beëindiging van de arbeidsverhouding door de tewerkstellende overheid. De vaststelling dat de wetgever voor een regeling ten voordele van die categorie van personen het stelsel heeft toegepast dat geldt voor de werknemers in de privé-sector of de contractuele werknemers in

overheidsdienst, en aldus door middel van een juridische fictie de ambtenaren die zijn ontslagen of van wie de benoeming werd vernietigd, heeft willen onderwerpen aan het algemeen stelsel van de sociale zekerheid (*Parl. St.*, Senaat, 1990-1991, nr. 1374-2, p. 8), betekent niet dat afbreuk wordt gedaan aan het specifieke karakter van de regeling.

Het stelsel van de werkloosheidsreglementering waarmee die regeling wordt vergeleken is daarentegen een verzekeringsstelsel dat hoofdzakelijk is opgebouwd op bijdrageverplichtingen die de werkgevers en de werknemers in het kader van een regelmatige tewerkstelling dienen na te komen.

B.6. Het verschil tussen beide categorieën dat erin bestaat dat de inschrijving als werkzoekende bij een subregionale tewerkstellingsdienst uitsluitend voor de statutaire ambtenaren wier arbeidsverhouding is beëindigd, tevens een voorwaarde is om onderworpen te zijn aan de bepalingen van de wet van 27 juni 1969, met betrekking tot onder meer het werkloosheidsstelsel, is niet onevenredig met de door de wetgever nagestreefde doelstelling die erin bestaat de toestand van armoede te verhelpen waarin die categorie van personen dreigde terecht te komen ten gevolge van de beëindiging van hun arbeidsverhouding (*Parl. St.*, Senaat, 1990-1991, nr. 1374-2, p. 9, en Kamer, 1990-1991, nr. 1695/6, p. 5). De wetgever vermocht immers aan de betrokken categorie van personen stringentere voorwaarden op te leggen, gelet op de in B.5 vermelde verschillen, namelijk de verplichting om, binnen een redelijke termijn na het beëindigen van hun arbeidsverhouding, blijf te geven van hun wil tot reïntegratie in de arbeidsmarkt door hun inschrijving als werkzoekende. Rekening houdend met de specifieke karakteristieken van het stelsel dat de wetgever heeft willen creëren, is het vereiste van inschrijving binnen een termijn van dertig dagen niet excessief, gelet op het bepaalde in artikel 11 van de wet van 20 juli 1991 en op het feit dat het de enige verplichting is die de betrokken ambtenaren in acht dienen te nemen om de voordelen te genieten die hun recht op werkloosheidsuitkeringen hen onmiddellijk biedt door het enkele feit van de beëindiging van hun arbeidsverhouding.

B.7. Het Hof merkt ten slotte op dat de rechter, in het geval waarin een ambtenaar voor hem aanvoert dat hij, buiten zijn wil om, niet in staat is geweest om de wettelijk bepaalde termijn in acht te nemen, de door de ambtenaar aangevoerde redenen op hun gegrondheid dient te toetsen en dient na te gaan op welk ogenblik aan artikel 11 van de wet van 20 juli 1991 is voldaan.

B.8. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 9 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 11 december 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior